

ligen i det daglige Liv, at man fæster et Lyende til en vis Art af Tjeneste, men, skulde det begrænses saaledes, at det skulde stee til visse bestemte Arbejder, da frygter jeg meget for, at det kunde give Anledning til megen Meningsforskjel, Splid og Uenhighed. Der er een Grund endnu, hvorfor jeg anseer det for særdeles ønskeligt at gaae ind paa Udvalgets Forslag, og det er, at vi tillige have foreslaaet, at Lyendet skulde være pligtigt til at deeltage i „anden til dets Stilling og Evner passende Gjærning“, hvorimod det efter Udkastet skulde være pligtigt til at deeltage i „andre huuslige Forretninger.“ Vi have tænkt os, at, saaledes som det er foreslaaet i Udkastet, vilde det vist være at gaae Lyendet altfor nær; thi man kunde jo tænke sig — det var jo ikke umuligt —, at man kunde forlange af en Arbejdskarl, der var fæstet til Staldkarl, at han skulde for en længere Tid være forpligtet til at være Røgter for Kreaturene; men det troer jeg virkelig vilde møde overmaade megen Modstand, idetmindste i Jylland, at man saaledes kunde tage en Arbejdskarl til at være Røgter, og den Omændring, vi have tilladt os at stille til § 24, have vi derfor troet at ville være i Lyendets Interesse. — § 25 have vi foreslaaet at skulle gaae ud. Jeg troer virkelig, at denne Paragraph, hvad ogsaa er udtalt af Mindretallet i det forrige Gang nedfattede Udvalg, vilde give Anledning til ikke saa faa Rivninger, hvis den blev staaende, hvorfor man har troet, at det vilde meget simplificere Forholdene, naar man lod den gaae ud; herimod troer jeg heller ikke, at der fra Justitsministerens Side er indvendt noget Væsentligt. — Endvidere skulde jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det Forslag, som er stillet af Udvalget til § 29 under Nr. 68 paa Afstemningslisten, at nemlig de Ord: „simpelt Fængsel eller“ udgaae. Dette er foranlediget derved, at vi have troet, at en saadan Straf af simpelt Fængsel i mange Tilfælde og paa mange Steder ikke af Tjenestelyendet vilde blive anseet for nogen Straf, og derfor har man troet, at det vilde være hensigtsmæssigt ikke at fastsætte denne Straf. Det er, som sagt, desværre saaledes, at der paa flere Steder findes dovnne og ligegyldige Tje-

nestetyender — og om andre kan der ikke godt være Tale i denne Relation —, som ikke vilde føle sig synderligt generede ved at sidde nogle Dage i Fængsel, da de jo der meget godt vilde kunne pleie deres Dovenskab, hvis de havde Gang dertil.

Der er eneste Punct endnu, som jeg skal tillade mig at berøre med et Par Ord, nemlig Vædringsforslaget til § 29. Thinget vil vide, at Udvalget tidligere havde foreslaaet, at fornærmelige Uttringer skulde henregnes under den anden Kategorie i Udkastets § 29; § 29 indeholder jo nemlig 3 forskellige Classer, først Ulydighed mod Huusbonden, dernæst Trods og Opsætsighed, og endelig Modstand eller Fornærmelse i Gjærning. Da imidlertid Justitsministeren syntes at lægge megen Vægt paa, at de ikke kom til at høre under denne Kategorie, som man overeens med ham om at henseøre dem under den 3die Kategorie, dog med den Tilføjning „forsaavidt der ikke efter andre Love er forsyldt en større Straf.“ Jeg maa saaledes anbefale de Indstillinger, som Udvalget har tilladt sig at gjøre.

B. Christensen: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing meget længe med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Alderen rettest sættes til 18 eller 20 Aar; men jeg skal kun tillade mig med Hensyn til den ærede sidste Talers Uttringer at gjøre den Bemærkning, at det dog vistnok maa indrømmes, at Huustugens Anvendelse i og for sig er høist beslagelig, og, da nu vor Lovgivning viser, at vi stedse have stræbt i Tidens Løb at komme bort derfra og komme tilbage til at indskrænke den til den Aldersgrænse, som man dog vel uden Tvivl alene kan ansee som den eneste forsvarlige, nemlig Barnealderen, maa det dog vel erkjendes, at det, at udstrække den ud over den Alder, hvori vedkommende Part er fuldkommen myndig til at contrahere, hvilket er Tilfældet i det her omhandlede Forhold, visse- lig ikke kan være tilraadeligt. Nu siger vel det ærede Medlem, at det har Analogie for sig i den vedkommende Lovgivning; og navnlig i den af ham citerede Huusmandslov; men det er en egen Maaade at argumentere paa; thi jeg tvivler ikke om, at, hvis denne Bestemmelse forelaa os her til Afgjørelse, hvis Huusmands-